

CURIERUL MISSIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CE-LOR CE BINEVESTE-SC CELE BUNE”

Anul XII.

CE-LOR CE BINEVESTE-SC PACE.

No. 11.

Ziua Școlii de Sabat.

12 Noembrie, 1932.

PROGRAM

1. Deschidere cu cântarea: No. 191 rom.; 855 germ.; 431 mag.
2. Rugăciune.
3. Cântare specială.
4. Studiu Biblic: „Ce este Cuvântul lui Dumnezeu”.
5. Cuvântare: „Ce a făcut Școala de Sabat pentru misiune și ce face pentru Comunitate”.
6. Cuvântare: „Școala de Sabat un mijloc pentru salvarea sufletelor”.
7. Apel: a) Pentru a fi prezenți și punctuali la Școala de Sabat; b) Pentru a aduce și prietenii la Școala de Sabat.
8. Rugăciuni făcute în favoarea Școlii de Sabat.
9. Închidere cu cântarea: No. 32 rom.; 185 germ.; 88 mag.
10. Rugăciune de închidere.

Comunicare către lucrători și presbiteri. Școala de Sabat este numită cu drept cuvânt „inima Comunității”. Dintre toate instituțiile noastre, nu există nici una care să influențeze așa de adânc mișcarea adventă și pe fiecare membru în parte, ca Școala de Sabat, și care să contribuie atât de mult la întărirea și progresul lucrării lui Dumnezeu. În Sabatul dela 12 Noembrie, Providența lui Dumnezeu ne oferă o nouă ocazie, de a atrage atențiunea fraților noștri în ce privește multele binecuvântări cari vin prin Școala de Sabat, atât asupra lucrării lui Dumnezeu, pe care noi o iubim, cât și asupra Comunității și fiecărui membru în parte care vizitează

Școala de Sabat în mod credincios și se lasă sub influența ei innoabilătoare.

Acolo unde va fi posibil s'ar putea crește interesul pentru „Ziua Școlii de Sabat”, împărțind tema în două sau trei părți dându-le la diferite persoane spre a le expune în fața Comunității. Fie ca acest program să răsună ca sunetul puternic al unei trâmbițe, dând un entuziasm nou celor cari au fost credincioși în trecut, un zel proaspăt celor incropiți și reînsoflețire celor indiferenți.

*Departamentul Școlii de Sabat
al Uniunii Române.*

Ce este Cuvântul lui Dumnezeu.

Putere creatoare: Ps. 33, 6. 9.
Lumina care strălucește: Ps. 119, 105; 2 Petru 1, 19.
Ciocanul, care sfărâmă stânca: Ier. 23, 29.
Focul care mistuie: Ier. 23, 29.
Sabia Spiritului, sabia cu două tăișuri. Efes. 6, 17; Ebr. 4, 12.
Sămânța, care transformă: 1 Petru 1, 23.

Adevărul, care sfințește: Ioan 17, 17.
Pâinea, care dă viață, ce vine dela Hristos: Ioan 6, 35. 56. 57. 63.
Comoara de mult preț: Ps. 119, 72.
Ce trebuie să facem noi cu Cuvântul lui Dumnezeu? 5 Moise 6, 6. 9; Col. 3, 16 prima parte; Apoc. 1, 3. a) să-l cetim; b) să-l auzim; și c) să-l păzim.

„Dacă dorim să posedăm lumina care ne-a fost pregătită, atunci trebuie să ne exprimăm această dorință prin a fi silitori în cercetarea Cuvântului lui Dumnezeu. Adevărurile prețioase cari au rămas ascunse multă vreme, vor fi descoperite într'o lumină, care va lăsa să se cunoască adevărata lor valoare sfințitoare; căci Dumnezeu va preamări Cuvântul Său și-l va face să apară într'o lumină în care nu s'a mai văzut până aci. Dar aceia cari pretind să iubească adevărul, trebuie să-și pună toată puterea lor de a pricepe adâncimile Cuvântului lui Dumnezeu, pentru ca astfel Dumnezeu să fie mărit și poporul Său luminat și binecuvântat. Cu inimi umilite, biruiți de harul lui Dumnezeu, voi trebuie să porniți la datoria voastră de a cerceta Sfânta Scriptură, fiind pregătiți a primi fiecare rază a luminii dumnezeiești și de a umbla pe căi sfinte“.

„Mărturie pentru Școala de Sabat“.

Ce a făcut Școala de Sabat pentru Misiune.

În decursul ultimilor doisprezece ani, multumită dărniceii benevole și spiritului de jertfire al fraților noștri, Școala de Sabat a putut să verse în casieria lucrării lui Dumnezeu sume considerabile. Cu acești bani s'au putut trimite sute de misionari în țările păgâne; s'au ridicat clădiri pentru scopuri educative și medicale și s'a dus mântuirea la mii de suflete. Acesta este un succes mare, dar nu este îndeajuns pentru a arăta însemnătatea cea mare a școlii de Sabat.

Ce face Școala de Sabat pentru Comunitate.

Școala noastră de Sabat este cea mai mare organizație școlară din lumea întregă. Ea se ramifică tot mai mult, și numărul școlărilor ei crește tot mereu. La începutul acestui an cuprindea 10.512 școli cu un număr de peste 409.500 școlari. Ea câștigă membri dintre toate națiunile pământului și de orice vârstă: dela copilul din leagăn până la bătrânul cu părul alb; ea primește în rândurile ei atât pe bogați cât și pe săraci, atât pe învățați cât și pe cei neștiutori. Școala de Sabat potrivește lecțiile ei diferitelor stări spirituale și diferitelor trebuințe. Ea adună pe poporul lui Dumnezeu nu numai în fiecare Sabat, dar în cea mai mare parte chiar în fiecare zi îl aduce la picioarele lui Isus, prin studiul zilnic, pentru a cerceta adevărurile biblice, sub conducerea Spiritului Sfânt.

Predicile au o valoare incontestabilă, dar cine poate măsura influența adâncă și necur-

mată pe care o primim din studiul personal al Cuvântului lui Dumnezeu, prin lecțiunile Școlii de Sabat? Acesta este mijlocul cel mai eficace pentru a cunoaște Biblia, a-i înțelege învățăturile și a le primi.

Este un lucru clar că Școala de Sabat joacă un rol important în dezvoltarea spirituală a mișcării advente. Ea hrănește spiritul adevărului în noi. Ea ajută poporului lui Dumnezeu spre a ajunge la lumină și cunoștință și ridică principii vii și reînsuflețitoare în el.

În timp ce Școala de Sabat ne dă la toți să bem din același izvor, ea procură și păstrează într'un grad înalt *unitatea credinței*, prin care se caracterizează poporul advent. Ea contribuie la formarea membrilor cari sunt înrădăcinați și clădiți pe adevăr și îi face capabili de a sta împotriva rătăcirilor și învățăturilor false, cari se îmulțesc odată cu apropierea sfârșitului. Ea pregătește pe copiii lui Dumnezeu de a vesti adevărul cu pricepere și convingere, acelora cari le cer socoteală de speranța care este în ei.

O Școală de Sabat bine organizată și bine condusă, este un mijloc important pentru formarea puterilor capabile, cărora ar putea să li se încredințeze răspunderi pentru lucrare atât în Comunitate cât și în câmpurile misionare. În această privință „Mărturiile“, pun Școala de Sabat pe aceeași treaptă de egalitate cu școlile misionare când zice: „Din școlile de Sabat și școlile misionare, trebuie să iasă tineri misionari pentru lucrarea lui Dumnezeu“. „Mărturie pentru Școala de Sabat“.

Mulți dintre tinerii noștri datorează Școlii de Sabat primele lor îndrumări în ce privește arta de a explica învățăturile biblice înaintea unei clase. În timp ce își îndeplinesc cu credincioșie slujba lor de instructori, pe lângă faptul că își câștigă cunoștințe și capacități pedagogice și se obișnuiesc să facă un studiu regulat și sistematic, sunt deasemenea educați și în ce privește punctualitatea și alte însușiri cari formează temelia spre succes în orice activitate misionară.

Școala de Sabat un mijloc pentru salvarea sufletelor.

Faptul că Școala de Sabat s'a dovedit ca un mijloc bun pentru câștigarea sufletelor, este una dintre binecuvântările cele mai prețioase pe cari le aduce cu sine. După planul lui Dumnezeu Școala de Sabat trebuie să fie o organizație prin care să se câștige suflete pentru împărăția Sa. „Școala de Sabat trebuie să fie unul din cele mai însemnate și mai eficace mijloace pentru conducerea sufletelor la Hristos“.

„Mărturie pentru Școala de Sabat“. În multe țări, misionarul începe lucrarea sa cu întemeierea unei mici Școli de Sabat. În ea bășinașul aude de prima dată numele Mântuitorului și prin ea se pune temelgia unei Comunități. Noi putem introduce chiar în clasele noastre din Școala de Sabat, persoane cari au o sete după adevăr și după cunoașterea Sfintei Scripturi; prieteni și vecini, cari pot fi aduși în felul acesta la Mântuitorul. Dar Școala de Sabat trebuie să fie îndeosebi un mijloc de a conduce inimile tinerilor noștri la Acela, care a dat pe Fiul Său pentru ei.

Mai înainte ca D. L. Moody să devină un predicator vestit, străduința lui capitală eră de a se ocupa cu chestiuni mari de afaceri. Într-o zi, el a fost chemat să înlocuească un învățător, care eră bolnav. El stă în fața unei clase de fete ușoare și disprețuitoare. În timpul săptămânii el vizită pe învățătorul bolnav. Acesta aveă un nou atac de emoragie pulmonară și doctorul îi prescrieseră să părăsească localitatea. Având o mare teamă sufletească el a exclamat: „Eu n'am condus nici odată vreun membru al clasei mele la Hristos. Cred chiar, că am fost pentru aceste fete tinere mai mult spre pagubă decât spre folos“. După o scurtă răs gândire Moody îl aduse la ideea, că înainte de plecarea sa să meargă și să facă o vizită la fiecare din elevele sale și să le spună ce are el pe inimă. Moody îl sfătui să ia o trăsură, și s'a exprimat chiar că este dispus să-l însoțească. Acești doi bărbați au făcut împreună o lucrare de mare importanță. Sosiți la prima față, învățătorul vorbi cu ea foarte serios despre mântuirea sufletului ei. Indată ochii ei se umplură de lacrimi și ea s'a predat Domnului. Aceeaș scenă înduioșătoare s'a petrecut și cu toate celelalte fete pe cari le-au mai vizitat. După un timp scurt învățătorul se simți foarte slăbit și trebui să se întoarcă acasă rămânând ca în ziua următoare să-și continue singur vizitele. Zece zile mai târziu, învățătorul se duse la Moody și cu față plină de bucurie îi istorisi: „Chiar și ultima elevă din clasa mea s'a predat Domnului“. Înainte de plecarea învățătorului s'a hotărât pentru clasa aceea o oră specială de experiențe și rugăciuni care a avut un rezultat minunat. Când Moody mergea la cea adunare, mereu eră mânat de a mai face ceva pe terenul afacerilor, dar când a părăsit adunarea, el a zis: „Doamne, de azi prefer să mor, decât să pierd binecuvântările pe cari le-am primit în această seară“. După această adunare și-a consacrat viața în serviciul Domnului și deveni marele evanghelist care a condus mii de suflete la picioarele lui Isus. Acesta este un exemplu vrednic de observat despre posibilitățile pe care ni le oferă Școala de Sa-

bat pentru câștigarea sufletelor.

Să nu uităm mieluşii turmei. Istoriile biblice fac o mare impresie asupra sufletelor lor tinere, atunci când ele sunt predate de instructori plini de Spiritul lui Isus. Un mare educator englez, Dr. Ed. Littleton, este de părere că în cele mai multe cazuri, în timpul primilor opt ani ai vieții lor, copiii primesc influențele cari mai târziu lucrează hotărât asupra marilor deciziuni morale și spirituale, pe cari ei trebuie să le ia. Cât de important este, ca părinții să ia seama la îndemmurile Spiritului profetic, de a-și lua timp să studieze în fiecare zi lecțiunea Școlii de Sabat, împreună cu copiii lor. Și instructorul are ocazia să lase urme adânci în inima copiilor încredințați lui.

În timp ce o mamă eră ocupată cu lucrările ei, cei doi copii se pregăteau să se culce. Cel mai mic, care eră în etape de trei ani, zicea că i-ar fi frică. Mama auzi însă cum fratele său mai mare, în etate de peste cinci ani, îi vorbea despre încredere. „Ce ai spus tu“? îl întrebă ea. „Sfătuiam pe fratele meu, ca atunci când îi este frică, să facă așa ca mine. Foarte simplu, eu spun: „În Tine îmi pun încrederea mea“, și atunci nu'mi mai este frică. Aceasta am învățat dela Domnișoara O., în școala de Duminecă“.

Fie ca Dumnezeu să ne ajute să recunoaștem și să prețuim mai mult bogatele comori pe care El ni le-a pus la dispoziție prin Școala de Sabat. Să ne exprimăm deci recunoștința, prin a fi școlari credincioși, cari găsesc bucuria lor în studiul zilnic al lecțiunii, și să fim în fiecare Sabat prezenți la timp, pentru a lua parte activă la studierea lecțiunii și a aduce Domnului inima și darurile noastre.

F. Charpiot.

Misionari Voluntari din Com. București Labirint, înainte de a pleca la lucru cu Revista Festivă.

R A P O R T U L

Celei de a patra Adunări Generale a Uniunii Adventiștilor de Ziua a Șaptea din România, ținută la București.

Prima Ședință Administrativă

Joi, 25 August 1932.

Ședința se deschide la ora 10,30 a. m. cu cântarea „Spre cine să mă'ndrept“ și cu o rugăciune, înălțată de fratele P. Hermann.

Fratele Păunescu vorbește despre privilegiul ce-l avem de a ne adună din patru în patru ani. Cîtînd cîtevă versete din Psalmul 103, el se unește cu Psalmistul, aducînd lui Dumnezeu laude și mulțumiri pentru iubirea și purtarea Sa de grijă.

După aceste cuvinte de introducere sesiunea se declară deschisă. Se face apelul delegaților, dintre cari sunt prezenți din partea

Conf. Muntenia de Vest	32
Conf. Muntenia de Est	19
Conf. Moldova de Nord	21
Conf. Moldova de Sud	14
Conf. Transilvania	27
Conf. Banat	15
Total	128.

Președintele salută în numele Uniunii Române pe fratele Branson, delagatul Conferinței Generale, și pe frații Olson, Raft și Rasmussen, delegații Diviziunii europene de Sud, precum și pe toți delegații și membrii din toate Conferințele Uniunii noastre, deasemenea și pe fratele Paulini, care a venit spre a lua parte la Conferința Uniunii.

Fratele Olson, luând cuvîntul, amintește hotărîrile cari s'au luat de către Conferința Generală cu privire la alegerea diferitelor Comitete, cari urmează să funcționeze în cursul Conferinței. Pentru a face propuneri cu privire la alegerea acestor Comitete se alege un Comitet Special, constînd dintr'un reprezentant al Conferinței Generale sau al Diviziunii, cum și din trei reprezentanți din fiecare Conferință. Președintele acestui Comitet este reprezentantul Conferinței Generale, sau al Diviziunii. Reprezentanții Conferințelor în acest Comitet Special vor fi aleși de delegații lor respectivi.

Această recomandare a fost primită cu unanimitate de voturi.

În conformitate cu această hotărîre, Președinții Conferințelor se întrunesc cu delegații Conferințelor respective, spre a alege cîte trei delegații pentru acest Comitet Special.

În urma acestor alegeri s'a propus un Comitet compus din următorii frați:

A. V. Olson, ca președinte al Comitetului; R. C. Pleșca, Vlad Mocanu și Ioan Enișteanu din partea Conferinței Muntenia de Vest; D. M. Făurescu, G. Bărbulescu și Dobre Toma din partea Conferinței Muntenia de Est; Gheorghe Stănescu, Michael Manchien și A. Popov din partea Conferinței Moldova de Nord; Constantin Florescu, Dumtiru Irod și Pahoncea din partea Conferinței Moldova de Sud; Ștefan Kelenen, Ioan Bauer și Victor Truppel din partea Conferinței Transilvania; Ioan Reit, Carol Lovăș și Johann Polder din partea Conferinței Banat.

Acest Comitet a fost confirmat de către adunare și după aceea s'a retras spre deliberare.

Raportul Secretarului

O comparație între cele trei perioade de patru ani arată un câștig net pentru:

Perioada 1920—1923 de	2.495 membri
Perioada 1924—1927 de	3.410 membri
Perioada 1928—1931 de	4.078 membri
Total	9.983 membri

Numărul membrilor la 31 Decembrie 1931 eră de 12.022 membri, grupați în 443 de Comunități.

Acest raport este primit cu unanimitate de voturi.

Raportul Cassierului.

Urmează raportul financiar, care ne arată intrările zecimii și ale darurilor după cum urmează:

	Zecime:	Daruri:
Prima perioadă Lei	6.867.000.	Lei 1.857.000.
A doua perioadă „	26.608.000.	„ 9.260.000.
A treia perioadă „	36.664.000.	„ 14.551.000.

Și acest raport a fost primit cu unanimitate de voturi.

Cerînd cuvîntul, fratele Branson accentuează că aceste rapoarte sunt deosebit de frumoase și progresul realizat este foarte îmbucurător. Făcînd o comparație între numărul de membri cu 12 ani în urmă și numărul prezent, câștigul net este foarte însemnat, în deosebi în ultimii patru ani. Aceasta este o dovadă, că Dumnezeu a fost cu predicatorii, lucrătorii, colportorii și membrii noștri laici. Dorința noastră să fie, ca de aci înainte să aducem și mai multe roade pentru Impărăția lui Dumnezeu.

Fratele Raft deasemenea își exprimă bucuria cu privire la frumoasele rapoarte cari s'au

dat. El sublinează faptul, că Dumnezeu lucrează cu mare putere în România și o va face și pe viitor, dacă vom rămâne credincioși. Vorbind apoi despre câștigarea de suflete, fratele Raft îndeamnă, ca fiecare membru să-și pună ținta de a câștiga cel puțin un membru în cursul unui an.

Comitetul Special, terminându-și lucrările, prezintă următoarele propuneri:

Comitetul de Numiri: A. V. Olson ca președinte și G. Stănescu, I. Reit, C. Florescu, D. M. Făurescu, St. Kelemen și Vlad Mocanu ca membri.

Comitetul de Acreditări: J. C. Raft, președinte și W. H. Branson, D. N. Wall, I. Bauer, M. Manchen, V. Mocanu și G. Dașoveanu.

Comitetul de Hotărâri: P. Hermann, președinte și St. Rasmussen, P. Păunescu, N. Dorobăț, P. J. Gaede, A. Văcăreanu, T. Dresen, A. Steinmeier, D. Irod, I. Gheorghiușor, L. Bălan, A. Popov și J. Previtz.

Aceste propuneri se pun la vot și se primesc cu unanimitate.

Ședința se ridică la ora 12 cu cântarea 22 și rugăciune de fr. Stroescu.

A doua Ședință Administrativă

Joi, 25 August 1932.

Ședința s'a deschis la ora 5,15 după masă cu cântarea „Doamne Sfinte, Te mărim” și rugăciune de fr. Cristil Dobre.

Departamentul Școlii de Sabat.

Fratele Păunescu, Secretarul acestui Departament, dă un interesant raport, care arată un progres îmbucurător, mai ales cu privire la creșterea numărului elevilor. După acest raport am avut în Uniunea noastră la 31 Decembrie 1931: 443 Școli de Sabat cu 17.843 elevi.

Ce privește darurile am atins cu 1/4, 40 în anul 1931 aproape țința de un sfert din zecime.

Școala Misionară.

Acest raport, fiind dat de fratele Gaede, cuprinde cei 9 ani dela înființarea Școlii noastre, arătând progresul care s'a realizat, precum și însemnătatea acestei instituțiuni de educație.

Aceste rapoarte au fost votate și primite cu unanimitate.

La ora 6,15 ședința se suspendă, încheindu-se cu o rugăciune, rostită de fr. Ștefan Ouatu.

A treia Ședință Administrativă

Vineri, 26 August 1932.

Ședința se deschide la ora 10,30 cu cântarea „Lucrarea, Doamne, este-a Ta” și rugăciune de fratele I. Gheorghiușor.

S'a dat cetire protocolului ședințelor precedente, care a fost primit cu unanimitate de voturi.

Comitetul de Hotărâri prezintă un raport parțial:

Prima hotărâre: „Fiindcă Dumnezeu ne-a ajutat și binecuvântat cu succes în lucrarea Sa măreață și minunată, câștigând suflete noi pentru împărăția Lui, păstrându-ne în viață și dându-ne cele trebuincioase corpului și sufletului, hotărîm să-I mulțumim în mod solemn prin rugăciune și consacrare”.

Hotărârea a doua: „Mulțumim fraților dela Conducerea Conferinței Generale și Diviziunii pentru sprijinul dat în aceste zile și mulțumim tuturor membrilor, cari au contribuit pentru clădirea Școlii Misionare dela Brașov”.

Hotărârea a treia: „Având în vedere că înaltele autorități, înțelegând scopul măreț al lucrării noastre de pregătirea sufletelor pentru mântuire, ne-au dat deplină libertate să ținem această adunare, ținem să mulțumim și să aducem omagiul Majestății Sale, Regelui Carol II, rugând pe bunul Dumnezeu să-I binecuvinteze cu sănătate și înțelepciune de sus, ca sub cărmuirea Sa înțeleaptă să putem trăi în pace și prosperitate”.

La aceasta s'a făcut propunerea să se formuleze de către Comitetul Uniunii o telegramă omagială, care să fie expediată Majestății Sale de către Secretarul Libertății Culturii.

Hotărârea a patra: „Având în vedere încetarea din viață a unora dintre membrii noștri iubiți, exprimăm condoleanțele noastre familiilor și dorim să ne vedem și întâlni cu ei la ziua învierii dreptilor”.

Hotărârea a cincea: „Având în vedere că lucrarea de răspândire a Evangheliei în timpul din urmă cere ca fiecare membru al Comunității noastre să contribuie în mod credincios și conștiincios, aducând zecimea și darurile în tezaurul lui Dumnezeu, îndemnăm pe toți să practice această în mod regulat, deoarece ne sunt făgăduite mari binecuvântări”.

După ce s'a discutat fiecare dintre aceste propuneri, ele au fost primite cu unanimitate de voturi.

Adunarea s'a suspendat cu cântarea 21 și rugăciune de fratele Hermann.

A patra Ședință Administrativă

Vineri, 26 August 1932.

Ședința se deschide cu cântarea 36 și rugăciune de fratele N. Voinea.

Comitetul de Acreditări prezentând raportul său, propune pentru întărire prin binecuvântare pe următorii frați:

Dumitru Paraschiv și Stătic Ștefănescu din Conferința Muntenia de Vest; Scarlat Popa și Mihaiu Ganea din Conferința Muntenia de Est; Dumitru Bădescu din Conferința Moldova de Nord; Ioan Petrescu, Anghel Panait, Dumitru Irod și Rudolf Reinheimer din Conferința Moldova de Sud; Barta Balasz, Iosif Töltesy, Rudolf Kestner și Martin Kästner din Conferința Transilvania; Filip Cionca și Iosif Pastor din Conferința Banat.

Aceste propuneri sunt primite cu unanimitate de voturi.

Fratele Olson, președintele Comitetului de Numiri, face următoarele comunicări:

Având în vedere faptul, că fratele Wall a fost ales ca Secretar al Departamentului Școlii de Sabat și de Educație în Diviziunea europeană de Sud, persoana sa nu mai vine în considerare la alegerile prezente.

Deasemenea fratele Gaede, directorul Școlii noastre, a înaintat demisia sa, care a fost primită de către Comitetul de Numiri. În locul său a fost invitat fratele Paulini, care a primit această invitare.

Apoi fratele Olson cetește câteva citate din Spiritul Profetic și anume din cartea „Gospel Workers”, pe baza cărora Conferința Generală a luat hotărâri generale cu privire la durata funcțiunii slujbașilor executivi în Denominațiunea noastră. În aplicarea acestor hotărâri s'a constatat, că fratele Fasnacht, Cassierul și Secretarul Uniunii, a trecut peste anii prevăzuți și deci nu mai vine în considerare la alegerile prezente.

Fratele Olson, înainte de a prezenta lista Slujbașilor celor noii propuși, accentuează faptul, că aceste propuneri s'au făcut cu multă conștiinciozitate și în urma unor rugăciuni serioase. Urmarea a fost că aceste propuneri s'au făcut în deplină unanimitate.

Fratele Făurescu, Secretarul Comitetului de Numiri, prezintă apoi următorul raport:

Președinte al Uniunii: I. Bauer.

Secretar-Cassier: A. Văcăreanu.

Secretar la Departamentele Misiunii Interne, Tineret și Școala de Sabat: P. Hermann.

Secretar la Departamentul Libertății Culturii: Șt. Demetrescu.

Secretar la Departamentul Colportajului: N. Dorobăț.

Directorul Școlii Misionare: P. P. Paulini.

Directorul Editurii: Theodor Dresen.

Comitetul Uniunii: I. Bauer, A. Văcăreanu, cei șase președinți de Conferință, Șt. Demetrescu, P. Hermann, N. Dorobăț, directorul Școlii, Theodor Dresen, Petre Păunescu și Ioan Drăgușin.

După cetirea acestui raport, fratele Stroescu

cere cuvântul și propune în locul fratelui Bauer pe fratele P. P. Paulini ca președinte al Uniunii.

Chestiunea noului președinte, neputând fi soluționată, fratele Branson propune, ca ea să fie luată din nou în considerare de Comitetul de Numiri. Această propunere din urmă este primită cu unanimitate.

Adunarea se ridică cu o rugăciune, rostită de fratele Stroescu.

A cincea Ședință Administrativă

Duminecă, 28 August 1932.

Ședința s'a deschis la ora 10,30 cu cântarea 35 și rugăciune de fratele D. Bădescu.

Secretarul cetește raportul ședințelor trei și patru, care este primit de către cei prezenți.

Fratele Olson, președintele Comitetului de Numiri, înainte de a prezenta din nou raportul revăzut al Comitetului de Numiri, dă încă odată câteva lămuriri și atrage atențiunea asupra hotărârilor, referitoare la durata serviciul slujbașilor executivi. Având în vedere acest fapt, Comitetul de Numiri rămâne la prima sa propunere.

Se acceptă însă propunerea, făcută în ședință trecută, de a face alegerea prin vot secret.

Delegații trec la votarea secretă prin bilete de vot, pentru a alege pe noul președinte al Uniunii, propuși fiind pentru acest post, frații I. Bauer și P. P. Paulini.

După ce s'a făcut votarea se aleg frații următori spre a controla și numără voturile predate: O. Fasnacht, I. Stroescu, Șt. Demetrescu și D. Florea.

Rezultatul acestei alegeri a fost următorul:

P. P. Paulini	71 voturi,
I. Bauer	65 „
Fără numele celor propuși	7 bilete.
Total	143 voturi.

Prin urmare fratele P. P. Paulini este declarat ales ca președinte al Uniunii. Neputând funcționa însă fratele Paulini și ca președinte al Uniunii și în acelaș timp ca director al Școlii Misionare, chestiunea numirii unui nou director este lăsată pe seama Comitetului Uniunii.

După aceea au fost aleși cu unanimitate de voturi următorii slujbași ai Uniunii:

Secretar-Cassier: A. Văcăreanu.

Secretar la Misiunea Interiă, Tineret și Școala de Sabat: P. Hermann.

Secretar pentru Libertatea Culturii: Șt. Demetrescu.

Secretar pentru Colportaj: N. Dorobăț.

Directorul Editurii: Theodor Dresen.

Comitetul Uniunii: P. P. Paulini, A. Văcăreanu, P. Hermann, Șt. Demetrescu, N. Dorobăț.

băţ, T. Dresen, directorul Şcolii Misionare, I. Bauer, I. Drăguşin şi cei şase preşedinţi de Conferinţă, anume: C. Popescu, D. M. Făurescu, Gh. Stănescu, C. Florescu, Şt. Kelemen şi I. Reit.

Şedinţa se amână pentru ora 2,30 după masă, fratele Florea rostind o rugăciune.

A şasea Şedinţă Administrativă

Duminecă, 28 August 1932.

Şedinţa se deschide sub preşedinţia fratelui P. P. Paulini cu cântare şi rugăciune.

Comitetul de Acreditări prezintă următorul raport:

S'a dat următorilor slujbaşi ai Uniunii acreditare pentru a îndeplini serviciile, la cari au fost aleşi:

Ca predicatori: P. P. Paulini, Şt. Demetrescu, P. Hermann, D. Florea, şi V. Truppel.

Ca predicator-ajutor: N. Dorobăţ.

Ca lucrători-misionari: A. Văcăreanu, Th. Dresen şi V. Florescu.

Predicator fără serviciu: B. Iliescu.

Ajutor-predicator fără serviciu: I. Stănescu.

Aceste propuneri sunt primite cu unanimitate de voturi.

Comitetul de Hotăriri prezintă mai departe:

Hotărîrea a şasea: „Avându-se în vedere că importanţa Campaniei de Toamnă creşte neconţinut şi este un factor decisiv pentru lucrarea locală din ţară, precum şi pentru câmpurile misionare externe şi deoarece primim din câmpurile misionare tot mai multe cereri de ajutoare, cari cer eforturi tot mai mari din partea noastră, ca să putem da ajutoarele necesare şi ca să fim în stare a trimite cât mai mulţi lucrători în aceste câmpuri misionare, Comitetul invită pe toţi membri să ia parte activă la lucrarea cu Revista Festivă de Toamnă.

Anul acesta serbăm jubileul de 25 de ani dela înfiinţarea acestei Campaniei“.

Hotărîrea a şaptea: „Pentru mărirea şi alimentarea Fondului de Educaţie amintim din nou şi recomandăm, ca toţi membri noştri să contribuie, ca astfel să fim în stare pe viitor să sprijinim pe câţi mai mulţi tineri, cari doresc să meargă la Şcoala noastră Misionară, unde să primească o educaţie după voinţa lui Dumnezeu şi apoi cu timpul să devină soli pentru vestirea Evangheliei în toată lumea; pentru ajungerea acestui scop facem invitaţia ca fiecare membru al Comunităţii noastre să contribuie săptămânal în mod regulat cu cel puţin un leu pe săptămână“.

Hotărîrea a opta: „Mulţumim tuturor membrilor noştri, cari au subscris sume pentru Fondul necesar terminării Şcolii Misionare dela Braşov, şi-i îndemnăm să achite sumele subscrise“.

Hotărîrea a noua: „Având în vedere că lucrarea de răspândire a literaturii s'a dovedit ca fiind aducătoare de mari binecuvântări şi bogate experienţe pentru întărirea în credinţă, facem un stăruitor apel către fraţii predicatori, lucrători-misionari şi slujbaşii Comunităţilor noastre ca prin propriul lor exemplu să îndemne şi să încurajeze pe toţi membri la răspândirea literaturii, ieşind cu toţii la lucru în prima Duminecă a lunii“.

Hotărîrea a zecea: „Având în vedere necesitatea răspândirii literaturii şi lucrării misionare, recomandăm tuturor Comunităţilor noastre ca în fiecare Sabat, între Şcoala de Sabat şi predică să se ţină un scurt serviciu misionar“.

Hotărîrea a unsprezecea: „Având în vedere marea nevoie a omenirii şi îndemnul Domnului de a veni în ajutor celor nevoiaşi, recomandăm Conferinţelor, ca în consfăţuire cu Uniunea să organizeze în Comunităţi „Lucrarea de binefacere“.

Aceste hotăriri, fiind puse la vot fiecare în parte, au fost primite cu unanimitate.

Se ceteşte apoi telegrama, care urmează să fie trimisă M. S. Regelui Carol II şi care are următorul conţinut:

Majestăţii Sale Regelui Carol II

Bucureşti.

Delegaţii Comunităţilor Evanghelice ale Adventiştilor de Ziua a Şaptea, români şi de diferite naţionalităţi din România, adunaţi întru conşolidarea înfrăţirii şi unirii prin Evanghelie în număr de peste o mie în congres la Bucureşti,

Prezintă Majestăţii Voastre omagii respectuoase şi înalţă rugăciuni pentru sănătatea Majestăţii Voastre şi prosperitatea Patriei.

Preşedinte, Petre P. Paulini

Secretar, Ştefan Demetrescu

Deasemenea se dă cetire următoarelor telegrame:

Domnului

Prim Ministru Vaida

Bucureşti.

Delegaţii Comunităţilor Evanghelice ale Adventiştilor de Ziua a Şaptea, români şi de diferite naţionalităţi din România, adunaţi întru conşolidarea înfrăţirii şi unirii prin Evanghelie în număr de peste o mie în congres la Bucureşti,

Roagă Guvernul nostru iubit a ne asigura şi mai departe libertatea legală pentru ducerea Evangheliei în mâinile poporului şi pentru conşolidarea socială.

Preşedinte, Petre P. Paulini

Secretar, Ştefan Demetrescu

Domnului Gusti

Ministrul Cultelor

Bucureşti.

Delegaţii Comunităţilor Evanghelice ale Adven-

tiștilor de Ziua a Șaptea, români și de diferite naționalități din România, adunați întru consolidarea înfrățirii și unirii prin Evanghelie în număr de peste o mie în congres la București,

Prezintă Domniei Voastre omagii respectoase și recunoștință pentru garantarea libertăților constituționale întru predicarea Evangheliei dovedită drept cel mai bun mijloc de moralizarea poporului și de consolidarea socială.

Președinte, Petre P. Paulini
Secretar, Ștefan Demetrescu

Domnului Mihalache
Ministrul Internelor

București.

Delegații Comunităților Evanghelice ale Advențiștilor de Ziua a Șaptea, români și de diferite naționalități din România, adunați întru consolidarea înfrățirii și unirii prin Evanghelie în număr de peste o mie în congres la București,

Prezintă Domniei Voastre omagii respectoase și recunoștință pentru garantarea libertăților constituționale întru predicarea Evangheliei dovedită drept cel mai bun mijloc de moralizarea poporului și de consolidarea socială.

Președinte, Petre P. Paulini
Secretar, Ștefan Demetrescu

Apoi se continuă cetirea propunerilor, făcute de Comitetul de Hotărâri:

Hotărârea a douăsprezecea: „Fiindcă tineretul nostru are nevoie de o educație creștină, sfătuim pe părinții cari au copii, să-i trimeată pe tinerii lor la Școala noastră Misionară din Brașov, care s'a dovedit un bun mijloc pentru creșterea tineretului nostru în credință“.

Hotărârea a treisprezecea: „Având în vedere marele număr de tineri și desvoltarea studiului Bibliei și a gustului de citit scrierile sfinte după planurile stabilite și publicate în „Gazeta Slujbașilor“ și „Straja Dimineții“, recomandăm ca în fiecare Comunitate sau Grupă să se organizeze „Cercul Misionarilor Voluntari“ chiar și acolo, unde există numai cinci tineri și să se țină adunări regulate lunar și săptămânal“.

Hotărârea a patrusprezecea: „Având în vedere că Departamentul Misionarilor Voluntari comemorează aniversarea a 25 de ani dela înființare, recomandăm tuturor Cercurilor Misionarilor Voluntari, ca în ziua de 25 Decembrie a. c., să aibă loc o serbare specială, conform programului ce se va publica în revistele noastre“.

Hotărârea a cincisprezecea: „Potrivit cu Spiritul Profetic ținem să recomandăm și să îndemnăm pe toți membrii noștri să stăruască să pună în aplicare regimul vegetarian și să

trăească o viață curată, abținându-se dela plăcerile lumești“.

Hotărârea a șasesprezecea: „Având în vedere, că Școala de Sabat este mijlocul rânduit de Dumnezeu, prin care poporul Său să fie condus la studiul Bibliei și la cunoștința adevărului, recomandăm:

- a) Studiul zilnic al lecțiunilor;
- b) Vizitarea regulată a Școlii de Sabat;
- c) Inființarea Școlilor pentru copii;
- d) Inființarea Școlilor de familie;
- e) Cultivarea spiritului dăruirii pentru încheierea lucrării lui Dumnezeu“.

Hotărârea a șasesprezecea: „Având în vedere, că lucrarea de colportaj s'a dovedit ca un mijloc eficace de răspândire a soliei lui Dumnezeu, rugăm pe frații predicatori, lucrători și frații presbiteri să îndemne în mod stăruitor pe toți tinerii noștri, ca să se angajeze în lucrarea de colportaj“.

Hotărârea a optsprezecea: „Schimbare de Statute: Hotărîm de a recomanda Conferințele să facă în Statutele lor schimbările cu privire la numirea de Comitete, cari lucrează cu ocazia Conferințelor Anuale, așa cum au fost recomandate de către Conferința Generală și primite acum de către Conferința Uniunii“.

Toate aceste hotărâri au fost votate fiecare în parte și primite cu unanimitate.

Fratele Hermann mulțumește apoi fraților Wall, Fasnacht și Gaede pentru conștiinciozitatea cu care și-au făcut datoria, cât și pentru serviciile aduse de ei lucrării advente din România.

În legătură cu aceasta frații Wall, Fasnacht și Gaede rostesc câteva cuvinte de rămas bun.

După aceea fratele Dresen, Directorul și conducătorul Editurii dă raportul Editurii, care este primit cu unanimitate.

Fratele Paulini declară sesiunea închisă, exprimând dorința, ca Domnul să ne ajute să colaborăm spre lauda lui Dumnezeu.

Adunarea se închide cu cântarea „Doamne Sfinte, Te mărim“ și rugăciune, înălțată de fratele Paulini.

Președinte: P. P. Paulini.

Secretar: A. Văcăreanu.

„Curierul Misionar“.

Foaie lunară.

Red. responsabil: V. FLORESCU

Prețul unui număr Lei 9. Abon. pe un an Lei 100

Red. și Admin. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116.
București IV.

Sprijinirea lucrării evanghelice în lumina Bibliei și a Mărturiilor.

1. Drepturile lui Dumnezeu.

1. Cui aparținem noi, și împreună cu noi, tot ce este în lume?

„Al Domnului este pământul cu tot ce este pe el, lumea și cei ce o locuiesc“! Ps. 24, 1.

„Ale Mele sunt toate dobitoacele pădurilor, toate fiarele munților cu miile lor... Dacă Mi-ar fi foame, nu ți-aș spune ție, căci a Mea este lumea și tot ce cuprinde în ea“! Ps. 50, 10.

„Al Meu este argintul, și al Meu este aurul, zice Domnul oștirilor“! Hagai 2, 8.

„Al Domnului este pământul și tot ce cuprinde el“! 1 Cor. 10, 26.

„Nu știți că trupul vostru este templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi, și pe care L-ați primit dela Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, cari sunt ale lui Dumnezeu“! 1 Cor. 6, 19, 20.

2. Având în vedere cele ce Dumnezeu ne-a încredințat, ce suntem noi?

„Iată cum trebuie să fim priviți noi: ca niște slujitori ai lui Hristos, și ca niște ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu“! 1 Cor. 4, 1.

„Isus a mai spus ucenicilor Săi: Un om are un ispravnic, care a fost pârît la el că-i risipește averea. El l-a chemat, și i-a zis: „Ce aud eu vorbindu-se despre tine? Dă-ți socoteală de isprăvnicia ta, pentrucă nu mai poți fi ispravnic“! Luca 16, 1. 2. 3.

Care este răspunderea noastră în ce privește folosirea acestor bunuri?

„Cinstește pe Domnul cu averile tale, și cu cele dintâi roade din tot venitul tău; căci atunci grânarele îți vor fi pline de belșug, și teascurile tale vor geme de must“! Prov. 3, 9, 10.

„Atunci Impărăția cerurilor se va asemăna cu un om, care, când era să plece într-o altă țară, a chemat pe robii săi, și le-a încredințat averea sa. Unuia i-a dat cinci talanți, altuia doi, și altuia unul: fiecăruia după puterea lui; și a plecat. Idată, cel ce primise cei cinci talanți, s'a dus, i-a pus în negoț, și a câștigat cu ei alți cinci talanți. Tot așa, cel ce primise cei doi talanți, a câștigat și el alți doi cu ei. Cel ce nu primise decât un talant, s'a dus de a făcut o groapă în pământ și a ascuns acolo banii stăpânului său. După multă vreme, stăpânul robilor acelora s'a întors și le-a cerut socoteală. Cel ce primise cei cinci talanți, a venit, a adus alți cinci talanți, și a zis: „Doamne, mi-ai încredințat cinci talanți; iată că am câștigat cu ei alți cinci talanți“. Stăpânul său i-a zis: „Bine,

rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău“. Cel ce primise cei doi talanți, a venit și el, și a zis: „Doamne, mi-ai încredințat doi talanți; iată că am câștigat cu ei alți doi talanți“. Stăpânul său i-a zis: „Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău“. Cel ce nu primise decât un talant, a venit și el, și a zis: „Doamne, am știut că ești om aspru, care seceri de unde n'ai semănat, și strângi de unde n'ai vânturat: mi-a fost teamă, și m'am dus de ți-am ascuns talantul în pământ; iată-ți ce este al tău“! Stăpânul său i-a răspuns: „Rob viclean și leș! Ai știut că secer de unde n'am semănat, și că strâng de unde n'am vânturat; prin urmare se cădea ca tu să-mi fi dat banii la zarați, și, la venirea mea, eu mi-aș fi luat cu dobandă ce este al meu“! Mat. 25, 14—27.

4. A câta parte din venitul nostru Și-a orânduit Dumnezeu pentru sprijinirea lucrării Sale?

„Orice zeciuială din pământ, fie din roadele pământului, fie din rodul pomilor, este a Domnului; este un lucru închinat Domnului. Dacă vrea cineva să răscumpere ceva din zeciuiala lui, să mai adauge o cincime. Orice zeciuială din cirezi și din turme, din tot ce trece sub toiaș, să fie o zeciuială închinată Domnului“! Lev. 27, 30—32.

„Domnul a zis lui Aaron: Tu să n'ai nici o moștenire în țara lor, și să n'ai nici o parte de moșie în mijlocul lor. Eu sunt moștenirea și partea ta de moșie, în mijlocul copiilor lui Izrail. Fiilor lui Levi le dau ca moștenire orice zeciuială în Izrail, pentru slujba pe care o fac ei, pentru slujba cortului întâlnirii“! Num. 18, 20, 21.

„El (Dumnezeu) pune comorile Sale în mâinile oamenilor, dar El pretinde ca ei să pună în mod credincios deoparte a zecea parte, pentru lucrarea Sa. El cere ca aceste sume să fie vărsate în visteria Sa. Acești bani îi trebuie dați ca un drept al Său; ei sunt sfinți și deaceia ei nu trebuie să fie folosiți decât spre ceva sfânt, în vederea sprijinirii acelor care duc solia mântuirii în toate colțurile lumii. El își rezervă această parte pentru ca veniturile să curgă neconținut în casa Sa, și pentru ca lumina adevărului să poată fi dusă la aceia cari sunt aproape sau departe. Aceia cari se supun în mod credincios acestei orânduirii recunosc pe Dumnezeu ca stăpânitorul asupra tuturor lucrurilor.

„Oare nu are Dumnezeu dreptul să ne ceară acest lucru? Nu a dat El pe unicul Său Fiu pentru că ne iubiă și doriă să ne salveze dela moarte? Darurile noastre de recunoștință nu vor găsi ele drumul visteriei Sale pentru a fi consacrate întinderii împărăției Sale pe pământ? Din moment ce Dumnezeu este proprietarul de drept al tuturor bunurilor, recunoștința nu ne va îndemna să facem daruri de bună voie și fapte ale îndurării spre a-L recunoaște ca proprietarul de drept al inimii, corpurilor, spiritului și bunurilor noastre? Dacă ar fi fost urmat planul lui Dumnezeu, atunci în visterie ar fi fost bani din belșug; predicatorii noștri ar fi putut să pătrundă în câmpuri noi, și numeroși ar fi fost lucrătorii cari ar fi mers să ajute predicatorilor spre a ridică stindardul adevărului în locurile cele mai întunecoase ale pământului“. „Mărturii“ ,Vol. II, pp. 422. 423.

II. Instituția zecimii.

1. Unde se vorbește pentru prima oară despre zecime? Cui a dat Abraam zecime?

„După ce s'a întors Abraam dela înfrângerea lui Chedorlaomer și a împăraților cari erau împreună cu el, împăratul Sodomei i-a ieșit în întâmpinare în valea Save, sau valea Impăratului. Melhisedec, împăratul Salemului, a adus pâine și vin: el eră preot al Dumnezeului Celui Prea Înalt. Melhisedec a binecuvântat pe Abram, și a zis: „Binecuvântat să fie Abram de Dumnezeul Cel Prea Înalt, Ziditorul cerului și al pământului. Binecuvântat să fie Dumnezeul Cel Prea Înalt, care a dat pe vrăjmașii tăi în mâinile tale! Și Abram i-a dat zeciuală din toate“. Geneza 14, 17—20.

2. După a cui rândueală este Isus Preot?

„Tot așa și Hristos, nu și-a luat singur slava de a fi Mare Preot, ci o are dela Cel ce I-a zis: „Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut“. Și, cum zice iarăș într'alt loc: „Tu ești preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec“. Ebr. 5, 5. 6.

„Isus a intrat pentru noi ca înainte mergător, când a fost făcut Mare Preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec“. Ebr. 6, 20.

3. Ce juruință a făcut Iacob la Betel? Gen. 28, 20—22.

„Iacob a făcut o juruință, și a zis: „Dacă va fi Dumnezeu cu Mine și mă va păzi în timpul călătoriei pe care o fac, dacă-mi va da pâine să mănânc și haine să mă îmbrac, și dacă mă voiu întoarce în pace în casa tatălui meu, atunci Domnul va fi Dumnezeul meu; piatra aceasta, pe care am pus-o ca stâlp de aducere aminte, va fi casa lui Dumnezeu, și îți voiu da a zecea parte din tot ce-mi vei da“. Gen. 28, 20—22.

4. Mântuitorul a dat învățătură despre plă-tirea zecimii?

„Vai de voi, cărturari și Farisei fățarnici! pentru că voi dați zeciuală din izmă, din măr-rar și din chimen, și lăsați nefăcute cele mai însemnate lucruri din Lege: dreptatea, mila și credințoșia; pe acestea trebuiă să le faceți, și pe acelea să nu le lăsați nefăcute“.

III. Planul lui Dumnezeu pentru susținerea lucrării evanghelice.

1. Ce mijloc a instituit Dumnezeu pentru susținerea lucrării evanghelice?

„Nu știți că cei ce îndeplinesc slujbele sfinte, sunt hrăniți din lucrurile dela Templu, și că cei ce slujesc altarului, au parte dela altar? Tot așa, Domnul a rânduit ca cei ce propovăduesc Evanghelia, să trăească din Evanghelie“. 1 Cor. 9, 13. 14.

„Să rămâneți în casa aceea, și să mâncați și să beți ce vi se va da; căci vrednic este lucrătorul de plata sa. Să nu umblați din casă în casă“. Luca 10, 7.

„Cine primește învățatura în Cuvânt, să facă parte din toate bunurile lui și celui ce-l învață“. Gal. 6, 6.

„Presbiterii cari cârmuesc bine, să fie învredniciți de îndoită cinste, mai ales cei ce se ostenesc cu propovăduirea și cu învățatura, pe care o dau altora. Căci Scriptura zice: „Să nu legi gura boului când treeră bucate“; și „Vrednic este lucrătorul de plata lui“. 1 Tim. 5, 17.

„Domnul face ca vestirea Evangheliei să depindă de lucrarea și darurile benevole ale poporului Său. Cel ce anunță păcătoșilor solia harului are deasemenea datoria să amintească oamenilor că sunt obligați să susțină lucrarea lui Dumnezeu prin mijloacele lor. El trebuie să-i învețe că o parte din câștigul lor aparține lui Dumnezeu și că trebuie să fie consacrată cu sfințenie pentru lucrarea Sa. Invățatura aceasta el trebuie să o prezinte prin cuvânt și prin exemplu; el trebuie să se ferească să micșoreze puterea învățaturii prin purtarea sa“. „Mărturii“, Vol. A. p. 358 ed. franceză.

2. La ce timp se raportează cuvintele profetului Maleachi?

„Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămâne în picioare când Se va arăta El? Căci El va fi ca focul topitorului, și ca leșia nălbitorului. El va sedeă, va topi și va curăți argintul; va curăți pe fiii lui Levi, îi va lămuri ca aurul și argintul, și vor aduce Domnului daruri în neprihănire. Atunci darul lui Iuda și al Ierusalimului va fi plăcut Domnului, ca în zilele cele vechi, ca în anii de odinioară“. Mal. 3, 2—4.

3. Ce reproșează Dumnezeu poporului Său în timpul din urmă?

„Din vremea părinților voștri voi v'ați abătut dela poruncile Mele, și nu le-ați păzit. Întoarceți-vă la Mine, și Mă voi întoarce și Eu la voi, zice Domnul oștirilor. Dar voi întrebați: „In ce trebuie să ne întoarcem”? Se cade să înșele un om pe Dumnezeu, cum Mă înșelați voi? Dar voi întrebați: „Cu ce te-am înșelat”? Cu zeciuilele și darurile de mâncare“. Mal. 3, 7. 8. (În traducerea lui Crampon și Osterwald se zice: „Voi M'ați defraudat“, și „Voi M'ați jefuit“.)

„Cerule a ordonat omului a da lui Dumnezeu ceea ce I se cuvine. Și această datorie este atât de bine stabilită încât cel ce încearcă să o înlăture este fără scuză. Cel ce pretind că în aceasta nu văd nici o datorie a lor, arată în fața Universului ceresc, a Bisericii și a lumii, că ei nu vor să recunoască un adevăr atât de clar descoperit. Ei gândesc că, supunându-se planului lui Dumnezeu își vor micșora veniturile. În sgârcenia sufletului lor egoist, ei doresc să aibă totul, capital și dobânzi, pentru întrebuințarea personală.

„Dumnezeu își întinde mâna asupra tuturor bunurilor oamenilor și zice: Eu sunt proprietarul Universului, și toate aceste bunuri Imi aparțin. Zecimea pe care ați oprit-o, Eu o destinam susținerii servilor Mei cari merg să ducă Evanghelia celor cari zac în întunec, și cari nu înțeleg Legea Mea. Consacrând pentru nevoile voastre personale fondurile Mele de rezervă, voi ați răpit sufletelor lumina pe care Eu le-o destinam. Voi ați fi avut prilejul de a-Mi dovedi credințioșia voastră, dar nu l-ați folosit. Voi M'ați jefuit; voi Mi-ați sustras fondurile de rezervă. Voi sunteți loviți de blestem“. „Mărturie“, vol. II, pp. 423, 424.

„Dumnezeu a dat instrucțiuni speciale în ceea ce privește întrebuințarea zecimii. El nu vrea ca lucrarea Sa să fie paralizată din lipsă de mijloace. Pentru ca lucrarea să nu fie lăsată la voia întâmplării și expusă greșelilor. El ne-a explicat foarte clar datoria noastră asupra acestui punct. Partea pe care Și-a rezervat-o Dumnezeu din veniturile noastre, nu trebuie a servi alt scop decât numai aceleia pe care l-a arătat El însuș. Nimeni să nu-și ia libertatea de a reține zecimea și a o întrebuința după părerea sa proprie. Orice s'ar întâmplă, el nu trebuie să o întrebuințeze pentru sine, nici să-i dea o destinație pe care el o crede potrivită, chiar în cazul că o consideră ca fiind lucrarea lui Dumnezeu“. „Mărt.“, Vol. A, p. 359.

„Când o făgăduință este făcută în favoarea lucrării lui Dumnezeu, aceasta este o hotărâre luată cu Dumnezeu și care trebuie considerată ca sfântă. Dumnezeu privește ca o dezonorare când noi întrebuințăm pentru afacerile perso-

nale ceea ce am făgăduit odată că vom da pentru progresul lucrării Sale (înainte de botez). Noi am făgăduit nu oamenilor, ci lui Dumnezeu. Pentru un creștin, vótul exprimat în fața lui Dumnezeu este mai important decât orice“. „Mărturie“, vol. IV., p. 470.

„Nimeni, care se află într'o situație critică, să nu ia banii consacrați scopurilor religioase pentru a-i întrebuința în folosul său, liniștindu-și conștiința că va rambursă mai târziu acești bani. Mai degrabă asemenea persoană să-și readucă cheltuelile la nivelul încasărilor, să-și restrângă trebuințele, și să trăească potrivit cu mijloacele de care dispune, decât să întrebuințeze banii Domnului pentru întreprinderi pământești“. „Dărturie“, Vol. IX, pp. 247, 248.

„Dacă ochii noștri ar putea vedea cum sgârcenia împiedică înaintarea lucrării lui Dumnezeu și cât ar putea fi făcut mai mult, dacă ar urmă toți planul lui Dumnezeu privitor la zecimi și daruri, o reformă sigură ar începe în inimile multora. Eu cer fraților și surorilor noastre ca să înceteze de a sustrage ceea ce aparține lui Dumnezeu“. „Mărturie“, Vol. IV, pp. 483, 484.

4. Care este urmarea când cineva oprește pentru sine ceea ce aparține lui Dumnezeu?

„Sunteți blestemați, câtă vreme căutați să Mă înșelați, tot poporul în întregime!“ Mal. 3, 9.

„Din pricina sgârceniei lor, Dumnezeu nu va fi cu ei și nu-i va binecuvânta în întreprinderile lor“. „Mărturie“, vol. I, p. 225.

„Dumnezeu poate risipi bunurile încredințate economilor Săi, dacă aceștia refuză a le întrebuința spre gloria Sa. Cei ce rețin cu sgârcenie bunurile lor, nu trebuie să se mire când mâna lui Dumnezeu le risipește.

„Am văzut că mulți nu au nici o pierdere din acelea cari le-ar aminti despre neglijența în datoriile lor, dar cazurile acestora sunt cu mult mai nenorocite“. „Mărturie“, Vol. II, pp. 661, 662.

5. Este bine a întrebuința zecimea în afaceri trecătoare?

„Ceea ce a fost pus la o parte, potrivit Scripturilor, ca aparținând Domnului, constituie venitul Evangheliei, și aceasta nu mai este proprietatea noastră. Nu este decât un sacrilegiu de a lua din tezaurul lui Dumnezeu spre folosul propriu sau pentru a ajuta cuivă în afacerile sale pământești. Unii au făcut greșeala de a lua de pe altar ceea ce fusese consacrat în mod deosebit lui Dumnezeu. Fiecare ar trebui să cerceteze această chestiune sub adevărata sa lumină“. „Mărt.“, Vol. A, pp. 358, 359 ed. fr.

6. Este bine ca cineva să ia din fondul Domnului spre a-și plăti datoriile?

„Cel ce a căzut în nenorocire, și care se află în datorii n'ar trebui să ia partea Domnului pentru a-și plăti datoriile ce le-a făcut față de semenii săi. El trebuie să-și aducă aminte că este pus la încercare. Folosind pentru nevoile sale particulare partea Domnului, el frustrează pe Cel dela care deține toate bunurile sale. El este dator lui Dumnezeu pentru tot ce posedă, și întrebându-l partea lui Dumnezeu pentru a-și plăti datoriile contractate față de semenii săi, el devine de două ori datornic lui Dumnezeu. Registrele din ceruri menționează lângă numele său: „Necredincios către Dumnezeu“. El are de regulat un cont cu Dumnezeu, pentru faptul că s'a făcut stăpân pe fondul Domnului. Și lipsa de principii de care a dat dovadă se va manifesta deasemenea și în felul de administrare al altor afaceri. Aceasta se va găsi în toate tranzacțiile comerciale pe cari le face. Cel ce își permite a frustra pe Dumnezeu, cultivă înclinațiuni care-i vor închide intrarea în familia cerească“. „Mărturie“, Vol. II, p. 428.

7. Este bine a întrebuiți zecimea pentru școli sau colportori?

„O solie foarte clară, foarte precisă, mi s'a dat pentru poporul nostru. Sunt însărcinată a le spune că săvârșesc o greșală atunci când întrebuițează zecimea în alte scopuri, cari deși bune în sine-le, nu sunt acelea pentru cari a destinat-o Domnul. Cei ce dau o astfel de întrebuițare zecimii, se depărtează dela dispozițiunile Domnului, și Dumnezeu îi va judecă.

„Unii cred că zecimea ar putea fi întrebuițată pentru școli. Alții gândesc că din zecime ar putea fi întreținuți colportorii. Însă este o greșală gravă de a sustrage zecimea dela scopul pentru care a fost instituită: întreținerea predicatorilor. Ar trebui să fie o sută de lucrători capabili acolo unde astăzi nu este decât unul“. „Mărturie“, Vol. A. pp. 360. 361 ed. fr.

8. Cum să se îngrijească de nevoile diferitele ramuri ale lucrării, altele decât lucrarea de evanghelizare?

„Întrebuițarea resurselor pe care Și le-a rezervat Dumnezeu, n'ar trebui lăsate la voia întâmplării. Zecimea este a Domnului; cei ce se ating de ea, vor fi pedepsiți cu pierderea comorii cerești, dacă nu se vor căi. Lucrarea lui Dumnezeu să nu mai fie împiedicată mult timp din cauză că zecimea a fost deviată din drum pe canalul săpat de Dumnezeu și îndreptată pe diferite alte canale. Trebuie să se aibă în grijă nevoile diferitelor ramuri ale lucrării. Ele trebuie să fie susținute, dar nu din zecime. Dumnezeu n'a schimbat nimic; zecimea trebuie să continue a întreține pe lucrători. Deschiderea de câmpuri noi cer efective pe cari nu le

avem în prezent. Este nevoie de bani în tezaur“. „Mărturie“, Vol. A. pp. 361. 362 ed. fr.

9. Este bine a se opri zecimea pentru motivul că ni se pare că fondurile lucrării lui Dumnezeu nu sunt bine întrebuințate?

„Zecimea este sfântă; Dumnezeu Și-a rezervat-o. Trebuie adusă în tezaurul lui Dumnezeu ca să servească la întreținerea lucrătorilor evangheliei în lucrul lor. Domnul a fost timp îndelungat înșelat pentru că sunt unii cari nu înțeleg că zecimea este partea pe care Și-a rezervat-o Dumnezeu din veniturile noastre.

Unii au dat dovadă de nemulțumire și au zis: „Eu nu voi mai da zecimea, pentru că nu am încredere în felul cum sunt administrate lucrurile în lăuntrul lucrării“. Dar voiți ca să înșelați pe Dumnezeu pentru motivul că nu știți cum este administrată lucrarea? Adresați plângerile voastre celor în drept, clar, deschis, într'un spirit blând. Trimeteți petiții; cereți ca lucrurile să fie puse în ordine; dar nu rețineți ceea ce trebuie să meargă în lucrarea lui Dumnezeu; nu fiți necredincioși pentru că alții nu lucrează cinstit“. „Mărt.“ Vol. A. p. 361 ed. fr.

10. Ce promisiune a făcut Domnul celor ce aduc în mod credincios zecimea lor în casa tezaurului?

„Aduceți însă la casa visteriei toate zeciunile, ca să fie hrană în casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor, și dacă nu voi turna o binecuvântare de nu va fi destul loc s'o primiți. Și voi muștra pentru voi pe cel ce mănâncă (lăcusta), și nu vă va nimici roadele pământului, și vița nu va fi neroditoare în câmpiile voastre, zice Domnul oștirilor. Toate neamurile vă vor fericii atunci că veți fi o țară plăcută, zice Domnul oștirilor“. Mal. 3, 10—12.

„Cetiți cu atențiune cap. 3 din Maleachi și vedeți ce spune Domnul cu privire la zecime. Dacă Bisericile noastre ar trece de partea Cuvântului lui Dumnezeu și ar plăti cu credincioșie zecimea în casa Domnului, un mai mare număr de lucrători ar fi încurajați să intre în lucrarea de evanghelizare. Un mai mare număr de oameni s'ar devota lucrării, dacă nu li s'ar spune că ne sunt cassele goale. Tezaurul Domnului ar trebui aprovizionat din abundență, și așa ar fi dacă inimile și mâinile sgăcite n'ar fi reținut zecimile sau nu le-ar fi întrebuițat în alte ramuri ale lucrării“. „Mărturie“. Vol. A. p. 361 ediția franceză.

11. Predicatorii trebuie să plătească zecimea?

„Să vorbești Leviților și să le spui: 'Când veți primi dela copiii lui Israel zeciuala pe care v'o dau din partea lor, ca moștenire a

voastră, să luați întâiu din ea un dar pentru Domnul și anume: a zecea parte din zeciuială". *Numeri 18, 26.*

12. Cine trebuie să explice membrilor că zecimea este ceva sfânt?

„Predicatorii trebuie ca, prin exemplu și precepte biblice, să învețe pe membrii să prețuească zecimea ca un lucru sfânt". *„Mărturie". Vol. A. p. 359 ediția franceză.*

„Predicatorii au o răspundere solemnă pe care au neglijat-o în mod ciudat. Unii iubesc predicarea, dar neglijează lucrarea personală în sânul Bisericii. Este absolut necesar ca să se dea îndrumări privitoare la datoriile membrilor față de Dumnezeu, mai ales în ceea ce privește credințioșia în zecime. Predicatorii noștri ar fi nemulțumiți, dacă n'ar primi regulat ceea ce li se cuvine; însă cugetă ei că pentru întreținerea lucrătorilor, trebuie fonduri în tezaur? Dacă ei neglijează datoria care constă în a învăța pe membri să dea cu credințioșie lui Dumnezeu ceea ce îi sunt datori, va fi lipsă de bani pentru a duce înainte lucrarea Domnului". *„Mărturie". Vol. A. p. 362 ediția franceză.*

IV. Darurile.

1. Ce cere Dumnezeu dela poporul Său în ceea ce privește zecimea?

„Se cade să înșele un om pe Dumnezeu cum Mă înșelați voi? Dar voi întrebați: 'Cu ce Te-am înșelat?' Cu zeciuiele și darurile de mâncare". *Mal. 3, 8.*

„Dați Domnului slava cuvenită Numelui

Lui! Aduceți daruri de mâncare și intrați în curțile Lui!" *Ps. 96, 8.*

2. În ce spirit trebuie să aducem darurile noastre?

„Fiecare să dea după cum a hotărât în inima lui: nu cu părere de rău sau de silă, căci 'pe cine dă cu bucurie, Il iubește Dumnezeu". *2 Cor. 9, 7.*

3. Cine ne dă putere și înțelepciune pentru câștigarea de bunuri?

„Ci adu-ți aminte de Domnul, Dumnezeul tău, căci El îți va dă putere să le câștigi, ca să întărească legământul încheiat cu părinții voștri prin jurământ cum face astăzi". *Deut. 8, 18.*

V. Pericolul sgârceniei.

1. Ce este spus despre cei ce vor să se îmbogățească?

„Cei ce vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, în laț și în multe poftes nesăbuite și vătămătoare, cari cufundă pe oameni în prăpăd și pierzare. Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor; și unii, cari au umblat după ea, au rățacit dela credință și s'au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri". *1 Tim. 6, 9, 10.*

2. După ce regulă trebuie să dăm noi?

„Fiecare să dea ce va putea, după binecuvântarea pe care i-o va dă Domnul, Dumnezeul tău". *Deut. 16, 17.*

3. Ce ar trebui să ne silească a dă?

„Căci dragostea lui Hristos ne constrânge". *2 Cor. 5, 14. pr. p.*

P. P. Paulini.

RUGĂCIUNEA.

Rugăciunea este ocazia de a vorbi cu Dumnezeu, a ne deschide inima înaintea Lui; rugăciunea ne face să ne dăm seama de dependența noastră față de Dumnezeu, făcând ca unirea noastră cu El să devină o realitate mult mai mare.

„Rugăciunea mișcă Mâna ce a mișcat lumea". Lucrul acesta a fost adevărat de nenumărate ori. Ilie „s'a rugat cu stăruință să nu plouă, și nu a plouat deloc în țară trei ani și șase luni. Apoi s'a rugat din nou, și cerul a dat ploaie, și pământul și-a dat rodul". *Iacob 5.*

Când reclădirea Ierusalimului în zilele lui Daniel a avut de întâmpinat așa de multe piedici încât lucrul a fost întrerupt, rugăciunea arzătoare și zeloasă a lui Daniel a mișcat mâna lui Dumnezeu. Un înger puternic a fost imediat trimis la regele Persiei să-l îndemne a înlătura piedicile, și când regele se împotrivi îngerului, veni însuș Hristos. Ingerul zise: „Daniele, nu te teme de nimic! Căci cuvintele tale au fost

ascultate din cea dintâi zi, când ți-ai pus inima ca să înțelegi, și să te smerești înaintea Dumnezeului tău, și tocmai din pricina cuvintelor tale vin eu acum! Dar căpetenia împărăției Persiei mi-a stat împotriva douăzecișuina de zile; însă iață că Mihael, una din căpeteniile cele mai de seamă, mi-a venit în ajutor". *Dan. 10, 12, 13.* Rugăciunea din credință a lui Daniel făcu să vină Mihael, și Fiul lui Dumnezeu Se coborî din cer spre a interveni pe lângă regele Persiei, și astfel obstacolele au fost înlăturate și lucrarea merse înainte. „Rugăciunea schimbă lucrurile".

„Biruințele cele mai mari câștigate pentru lucrarea lui Dumnezeu nu sunt rezultatul argumentelor puternice, însușirilor multiple, influenței întinse, sau nenumăratelor mijloace; ele sunt câștigate în cămăruță cu Dumnezeu, când cu credință tare și deplină oamenii se prind de brațul cel tare al puterii". — *„Slujitorii Evangheliei", p. 259.*

Factorul de seamă în rugăciune este credința. Isus a spus: „Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: Ridică-te și aruncă-te în mare, și dacă nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut“. Și apoi Mântuitorul nostru adaugă: „Deaceia vă spun că, orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea“. Marcu 11, 23. 24.

O credință vie în făgăduințele lui Dumnezeu îl crede după cuvântul Său, cere ce are nevoie, și „le primește“. Nimic altceva decât puterea lui Dumnezeu ar fi putut mișca vreunul din munții cei mai înalți la cari se referă Isus când El spuse aceste cuvinte minunate cu privire la mutarea munților din loc. Rugăciunea are influență asupra muntelui și îl face să se strămute în mare—la o parte din calea noastră.

Puterea rugăciunii a fost în chip minunat manifestată la mormântul lui Lazăr. Isus zise: „Tată, îți mulțumesc că M'ai ascultat. Știam că totdeauna Mă ascuți....“ După ce a zis aceste vorbe, a strigat cu glas tare: 'Lazăre, vino afară!' Rugăciunea lui Isus a sculat pe Lazăr din mormânt. Nu ar trebui să ne mire că Isus a accentuat continuu în învățăturile Sale despre nevoia cea mare de rugăciune. — „omul trebuie să se roage neîncetat“, — și nu ar trebui să ne mire că Dumnezeu ne îndeamnă în textul nostru: „Cheamă-Mă, și-ți voi răspunde; și îți voi vesti lucruri mari, lucruri ascunse, pe cari nu le cunoști“.

Niciodată nu a fost un timp în care să se simtă mai mare nevoie în lucrarea lui Dumnezeu de dovedirea puterilor rugăciunii, ca în zilele acestea. Lumea este în mari frământări, și poporul lui Dumnezeu nu a dat față niciodată mai înainte cu greutatea atât de mari ca cele de acuma. Experiențele lui Iosafat sunt și ale noastre. Impreună cu el putem spune tot atât de bine și noi: „Nu știm ce să facem, dar ochii noștri sunt îndreptați spre Tine!“ Noi putem să-L căutăm pe Dumnezeu ca și Iosafat, și cu acelaș rezultat. — o biruință minunată pentru poporul lui Dumnezeu.

A ne ruga este lucrul cel mai mare pe care putem să-l facem; și rugăciunea arzătoare și credincioasă, asemenea aceleia de pe muntele Carmel, este lucrul de nevoie astăzi în mijlocul poporului lui Dumnezeu. Gordon spune despre aceia cari au învățat să se roage în școala lui Hristos: „Aceștia sunt aceia cari fac cel mai mult pentru Dumnezeu în ce privește câștigarea de suflete, rezolvarea problemelor, trezirea Comunităților, și cari sprijină și cu oameni și bani stațiunile misionare, ținând în vigoare și putere pe aceia care se sacrifică în

îndepărtatele câmpuri misionare unde au de dus lupte crâncene“. Cât de adevărate sunt aceste cuvinte!

Avem nevoie de Puterea lui Dumnezeu spre a fi în stare a duce o vieață cu adevărat de creștin, și avem nevoie de Puterea lui Dumnezeu dacă voim să avem succes în călăuzirea sufletelor la Hristos, în avertizarea lumii, și în încheierea lucrării. Numai prin Puterea lui Dumnezeu poate face poporul lui Dumnezeu toate acestea, și să fie pregătit pentru ziua când Isus va veni în mărire. Și singura cale prin care putem dobândi această putere este rugăciunea.

„Rugăciunea este cheia în mâna credinței spre a deschide cămărilor cerești, unde sunt adunate puterile nemărginite ale Celui Atotputernic“. Dacă am avea în mână cheia unei mari case de bani în care se găsesc sute de miliarde de lei, și ni s'ar spune că putem să ne ajutăm din acești bani la nevoie, oare nu ne-am folosi noi de un asemenea privilegiu? Dar chihar așa: Prin rugăciune putem ajunge la „cămărilor cerești“, de unde putem obține tot ce avem nevoie. Nu există hotar în ce privește lucrarea și dăruirea Domnului față de aceia cari au învățat să se roage.

„Iată, el se roagă“, zise Domnul lui Anania când îl îndemnă: „Scoală-te, du-te pe ulița care se cheamă 'Dreaptă', și caută în casa lui Iuda pe unul zis Saul, un om din Tars“. Fapt. 9, 11. Pavel învățase să se roage așa cum îl învățaseră câțiva oameni și el cunoștea puterea rugăciunii. El depindea în mare măsură de rugăciune. Fraților săi din Roma el le scria: „Vă îndemn dar, fraților, pentru Domnul nostru Isus Hristos, și pentru dragostea Duhului, să vă luptați împreună cu mine, în rugăciunile voastre către Dumnezeu pentru mine“. Rom. 15, 30. (Vezi de asemenea Efeseni 6, 18; Coloseni 4, 1, 2; 2 Corinteni 1, 11; 1 Tesaloniceii 5, 17, 25.

Despre Hristos s'a spus: „Niciodată nu a vorbit cineva asemenea acestui Om“, și un alt adevăr care poate fi spus este iarăș: Niciodată nu s'a rugat cineva asemenea Lui. Despre El cetim: „El este Acela care, în zilele vieții Sale pământești, aducând rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească dela moarte, și fiind ascultat“. Ebrei 5, 7. Ce ar fi fost cu lumea și ce ar fi fost cu tine și cu mine, iubite celitor, dacă Hristos nu S'ar fi rugat așa cum a făcut în Ghetsemani? În timp ce ucenicii Săi ațipiau, Isus Se rugă — ducând lupta cea mai grea ce a existat vreodată: și să nu uitați că rugăciunile Sale puternice din Ghetsemani l-au dat biruință și au salvat lumea.

Fie ca Dumnezeu să arate poporului Său cum să se roage. Să ne rugăm pentru mântuirea noastră, și pentru mântuirea altora. În timpul Săptămânii de Rugăciune care va avea loc în luna viitoare ar trebui să cerem lui Dumnezeu să ne dea pentru această solie, pentru acest adevăr minunat „păgânii... și colțurile cele mai îndepărtate ale pământului“. Și dacă ne rugăm în credință El va împlini cererea noastră, căci aceasta este asigurarea pe care El ne-o dă în Psalmul 2, 8. „Doamne, învață-ne să ne rugăm“.

J. C. Raft.

Școala în familie.

Cea dintâi școală a copilului.

Rezumat: Cea dintâi școală rânduie de Dumnezeu e familia. Aci trebuie să fie folosite talentele cele mai alese. Părinții au privilegiul de a da ei singuri educația necesară copiilor lor. Acest privilegiu n'ar trebui să-l lase pe seama altei persoane. În copilărie se formează temelia pe care se va desvolta mai târziu întreaga construcție fizică și sufletească a copilului.

Altarul familiei.

În fiecare familie de creștini, Dumnezeu trebuie să fie onorat prin jertfele de rugăciuni și proslăvire aduse dimineața și seara. Copiii trebuie să fie deprinși să respecte și să privească cu sfîntenie la ora de rugăciune. Este o datorie a părinților creștini ca în fiecare dimineață și în fiecare seară, prin mijlocirea rugăciunilor călduroase și stăruitoare să ridice un gard în jurul copiilor lor.

În biserica formată de ai familiei copiii trebuie să fie deprinși să se roage la Dumnezeu și să se încreadă în El. Învațați-i să repete legea lui Dumnezeu. Cu privire la porunca Izraeliții primiseră învățătura următoare: „Să le întipărești în mintea copiilor tăi, și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula“. Deut. 6, 7. Vino în umilință, cu inima plină de duioșie și pătruns de înțelegerea ispitelor și primejdiilor cari stau în fața ta și în fața copiilor tăi; prin credință leagă-i de alta, cerând cu stăruință pentru ei purtarea de grijă dumnezească. Deprinde pe copii să aducă și ei cuvintele lor simple de rugăciune. Spuneți-le că Dumnezeu simte o aleasă plăcere când ei îl chiamă.

Va trece oare Domnul cerului pe lângă o asemenea familie fără să lase acolo nici o binecuvântare? — Nu, fără îndoială. Ingerii slujitori vor păzi pe copiii cari sunt consacrați lui Dumnezeu în felul acesta. Ei ascultă cuvintele de proslăvire rostite și rugăciunea credinței, și duc cererile la Acela care servește în sanctuar pentru poporul Său, și prezintă meritele Sale pentru binele lor.

Disciplina în familie.

Copiii trebuie să fie învățați că puterile ce au le-au fost date pentru a face onoare și a proslăvi pe Dumnezeu. În scopul acesta ei trebuie să învețe să fie ascultători; deoarece numai printr-o vieță de voită ascultare ei pot să aducă lui Dumnezeu serviciul cerut de El. Înainte de a ajunge copilul destul de înaintat pentru a raționa, el trebuie să fie deprins să asculte. Prin eforturi delicate și stăruitoare trebuie să se formeze deprinderea aceasta. În felul acesta se dă la o parte în mare măsură luptele acelea viitoare dintre voință și autoritate cari contribuie în măsură atât de largă la producerea de înrîstări și supărări față de părinți și învățători, și prea adesea rezistență față de orice autoritate, omenească sau dumnezească.

Să se arate copiilor că adevărata reverență se dovedește prin ascultare. Dumnezeu nu a ordonat nimic care să nu fie esențial, și nu există altă cale de a da pe față acea reverență care Lui îi place foarte mult, decât ascultând de cele rostite de El. E. G. White, „*Counsels to Teachers*“, p. 110 111.

Ora misionară din luna Decembrie.

Tema: „DOMNUL ISUS, MODELUL NOSTRU ÎN LUCRAREA MISIONARĂ“.

Text fundamental: Mat. 4, 12—17.

1. Domnul Isus părăsește orașul Nazaret. El n'a rămas acasă și nici n'a așteptat ca oamenii să vină la El, ci El a mers la ei.

2. De ce n'a plecat la Ierusalim, unde erau Cărturarii, cari ar fi putut să-L înțeleagă mai bine, ci S'a dus la Capernaum, la poporul care șede în întunec? Trebuie să se îplinească ceea ce a fost prezis de mult timp în Sfânta Scriptură: Isa. 9, 1.

3. Vers. 23: „Isus străbătea toată Galilea... propovăduind Evanghelia Impărăției“.

4. Vers. 25 (succesul): „După El au mers multe noroade“. Aici Domnul a chemat pe primii Săi ucenici. Vers. 18. 21.

4. „Lumina cea mare“ (V. 16) este Domnul Isus. Din lumina Sa luăm noi lumină, adică prin El primim Spiritul Sfânt: Efes. 1, 17. 18.

5. Ce drept avem de a face lucrare misionară și de a merge la oameni? Apoc. 14, 6—12. Intreita solie îngerească.

Marcu 13, 10: „Mai întâiu trebuie ca *Evanghelia* să fie propovăduită“. Dacă avem adevărata solie, atunci ne este asigurat și succesul.

6. Care este pentru noi „ținutul lui Zabulon și Neftali“?

Ținutul lucrării noastre misionare: țara noastră, orașul nostru, vecinătatea noastră, familia noastră.

7. Domnul Isus a mers din loc în loc. Și Satana merge din loc în loc „și caută pe cine să inghită. Impotriviți-vă lui tari în credință“. 1 Petru 5, 8. 9. Puterea convingerii, puterea rugăciunii și puterea iubirii lui Dumnezeu vor fi în stare să salveze suflete.

8. Un mijloc bun pentru a răspândi lumină îl avem în literatura noastră. Dar numai vânzarea ei nu ajunge, ci noi trebuie să intrăm în contact per-

sonal cu sufletele, pentru ca să le aducem în legătură cu Lumina cea mare, Isus. Aceasta este o chestiune care-l privește pe fiecare personal. Ținta lucrării misionare este de a căuta și mântui ce este pierdut: Luca 19, 10.

Deaceia: „Duceți-vă”. Luca 10, 3.

„Nu numai predicatorii întăriți prin binecuvântare au datoria să meargă înainte și să îndeplinească această însărcinare”.

„Este o greșală primejdioasă de a crede, că lucrarea salvării de suflete ar depinde numai de predicatori”.

Ora Tabitei din luna Noembrie.

Cuvântare: „TEMELIA EDUCAȚIEI”.

1. Educația este numai atunci desăvârșită, dacă contribuie la dezvoltarea armonioasă a corpului, spiritului și inimii. Adevărata educație cuprinde toată ființa. Domnul Hristos stă în fruntea omenirii și intențiunea Sa este să ne conducă în slujba Sa pe cărările înalte și sfinte ale curățeniei. Prin minunata activitate a harului Său să ajungem a fi desăvârșiți în El.

2. Domnul Isus a primit educația Sa în cămin. Mama Sa eră prima Sa învățătoare pe acest pământ. Din gura ei și din sularile Sfintei Scripturi a făcut cunoștință cu lucrurile cerești.

3. El trăia în căminul unor oameni săraci și purta cu credincioșie și bucurie partea Sa din sarcinile casei. Conducătorul oștilor cerești deveni un serv voios, un fiu iubitor și ascultător. El a învățat o meserie și a lucrat cu mâinile Sale cu tatăl Său adoptiv în atelierul de dulgherie.

4. Vieța Domnului Isus stătea în contrast cu obiceiurile și vederile oamenilor de atunci. Prin vieța Sa arată, că acele lucruri cari erau privite de oameni ca fiind cele mai însemnate, sunt fără valoare.

5. El nu frecventa școlile timpului Său, cari măria lucrurile mici și micșorau lucrurile mari. El primia educația Sa din izvorul destinat de Dumnezeu: lucru practic, studii Scripturii, și al naturii și experiențele vieții. Acestea sunt cărțile de învățătură ale lui Dumnezeu.

6. Despre rezultatul acestei educații cetim: „Pruncul creștea și se întărea; eră plin de înțelepciune, și harul lui Dumnezeu eră peste El”. Luca 2, 40.

7. Astfel pregătit, Domnul a pornit la lucru și oriunde și oricând venia în atingere cu oamenii a-vea asupra lor o influență binecuvântată, o putere spre transformare, cum n'a mai văzut-o lumea niciodată.

Ora Tabitei din luna Decembrie.

Cuvântare: „INVAȚAMANTUL DIN CAMIN”.

1. Căminul este prima școală a copilului și aici trebuie să se pună temelia pentru o vieță de slujire. Aceste principii n'ar trebui învățate numai în teorie, ci ele să formeze toată educația vieții.

2. Copilul trebuie învățat de timpuriu să fie gata pentru a ajuta pe aproapele său. Imediat ce se dezvoltă puterile corporale și spirituale ar trebui să i se încredințeze anumite datorii în cămin.

3. Copilul trebuie îndemnat să ajute părinților săi, să se lepede de sine și să se stăpânească pe sine, să caute ocaziuni pentru a face o bucurie fraților și surorilor săi, sau tovarășilor de joc și să ajute celor bătrâni, celor bolnavi și celor nefericiți.

4. Cu cât va pătrunde mai mult spiritul adevăra-

tei slujiri în cămin, cu atât mai deplin se va dezvoltă în vieța copiilor. Ei vor învăța să găsească bucuria-lor în slujire și jertfire în folosul altora.

(Pe temeiul unor citate din cartea „Pe urmele Marelui Medic”, de E. G. White.)

Misionari Voluntari din Com. Buc. Popa-Tatu, înainte de a pleca la lucru cu Revista Festivă.

ANUNȚ.

Caut de ocazie una mașină de tricotaj, pentru flanele țărănești. Dumitru I. Cosma Comuna Viziru, Jud. Brăila.

Necrolog.

Copila Paulina, fiica fratelui Simion Stanciu din Biia, a fost chemată la odihnă în ziua de 16 Iulie. Mama sa a înmormântat-o în speranța că Isus la revenirea Sa o va scula a o lua cu Sine în ceruri.

G. Constantinescu.

Fr. Toma Rusu, din Com. Bacău, după mulți ani de slujbă credincioasă în Comunitatea Sa a adormit în Domnul pe ziua de 16 Iulie. Avem ferma convingere că-l vom revedea la învierea celor drepți dacă și noi ne vom strădui a urmă de aproape pe Isus.

Fr. Ioan I. Cataramă, membru al Com. Bogdănești, în urma unui accident, a adormit în Domnul. Nu cu mult înainte de a i se fi întâmplat acest accident, a depus o muncă stăruitoare în a predica despre iubirea lui Hristos și a răspândi scrieri, în urma cărora lucrări astăzi mulți se bucură în solia mântuitoare. Sperăm să-l întâlnim curând.

N. Alexe.

Sora Zinaida Ghilevici, în etate de 57 ani, membră a Com. Chișinău, a adormit în Domnul pe ziua de 19 Iulie 1932, cu nădejdea în apropiata venire a lui Isus.

Fr. Vasile Balaur, fost judecător rural, și membru credincios al Com. Chișinău, a fost chemat la odihnă de Isus, pe ziua de 9 Septembrie 1932. El a adormit în Domnul cu o mare mulțumire sufletească. Sperăm că Isus îl va scula la revenirea Sa.